

TŘI V POSTELI

Lenka Wlasáková

*„Kdyby jedna jediná máma nespáchala sebevraždu, mám splněno.
Hlavní je, se ze života neposrat.“*

Lenka Wlasáková

Nosem v bahně

Uzel neštěstí

Probudilo mě studené mokro v posteli. Došlo mi to, začala jsem zmatkovat hrůzou, nevěděla jsem, co udělat. Telefonní budka byla daleko. Chtěla jsem někomu zavolat, ale zatemněný mozek mi neřekl, že existuje záchranka. Šourala jsem se o tři patra níž, voda kapala po schodech, a klepala jsem na každé dveře. U sklepa v jednom bytě otevřeli, vysoukala jsem ze sebe: „Potřebuji pomoc. Nemáte telefon?“

Paní vystrčila telefon na tmavou studenou chodbu, až se kabel zadrhl. Komu mám zavolat? Napadl mě jenom šofér, se kterým jsem tenkrát skončila na policii. Přijel hned v ministerském autě, které konečně bylo k něčemu. Nastěhoval mě do auta, bez kartáčku na zuby, protože jsem předčasný porod neplánovala. Pomohl mi do porodnice, s chápavým úsměvem odfrčel.

Bylo to v neděli v noci, další dny do mě píchali pravidelně injekce, s pokynem: „Hlídejte si to.“

Celou středu dopoledne jsem mačkala červené tlačítko, ale když už přiběhla injekce, bylo pozdě. Syn se dral drsnou silou ven, až jsem cítila odcházející fekálie. Sestře jsem zarývala nehty do kůže. Přišla úleva. Nastalo hrobové ticho, žádný pláč, slyšela jsem jenom vrčení přístrojů a kmitání doktorů.

V tu chvíli jsem si únavou neuvědomila, že bych ho chtěla vidět, pohladit, slyšet jeho pláč. Slyšela jsem jenom vrzající kolečka přenosného inkubátoru. Syna mi neukázali.

Vstala jsem s námahou z postele na poporodním pokoji a šourala se po schodech o patro výš.

Zaťukala jsem na prosklené zlověstné dveře. Vyšla paní primárka se slovy: „Žije, nereaguje, čas to ukáže.“

Viděla jsem ho v inkubátoru, přitom ho dlouhými rukávy přístroje ošetřovali.

Ležel tam. Taková malá housenka, uzel neštěstí, kilo devadesát dlouhé hubené vrásčité tlačanky. Koukaly z něj jenom trubičky a hadičky, na tělíčku samé náplasti.

Ten jeho pipínek trčel do světa a říkal: „Mámo, pomoz mi. Já to chci dát.“

A já v duchu křičela: „Já tě celý život budu držet za ruku. Spolu to dáme. Hlavně musíš žít. Nechci být bez tebe. Budu za tebe celý život dýchat a bojovat. Jsi to nejlepšší, co mě v životě potkalo. Nedám tě. Jen bojuj.“

Došly mi i slzy pod rouškou.

Byla jsem tam k ničemu, čtvrtý den po porodu mě vykopli, s příkazem: „Odsávejte a každý den to sem noste.“

Jela jsem domů tramvají s brekem. V mém podkroví na mě čekal můj táta s mámou a mně okamžitě zapálilo: „Tati, musíme mámu okamžitě odvést do ústavu, má deprese a vůbec nereaguje.“

Jeli jsme taxíkem, sto kilometrů, já s čerstvě zašitou pipinou. Patchwork. Maminka byla úplně mimo. Ale když jsme vycházeli ze dveří ordinace, najednou prozřela, a řekla tatínkovi: „Ty mě tady necháš?“

Táta se složil na schodech. Seděli jsme spolu dlouho, drželi se za ruce a oba plakali.

Táta dostal nový služební byt a my jsme se s kapitánem šli podívat, kam se budeme stěhovat. Večer jsem tou námahou začala silně krvácet. Zrovna byla u nás na návštěvě tchyně, přijí-

la novým autem. Nesměle jsem se zeptala: „Můžete mě odvézt zpátky do porodnice?“

Měla strach, abych nekrvácela na nová sedadla, nacpala na ně, co se dalo. V porodnici kapitánovi řekli: „To jste to nemohl vydržet? Musel jste se ženou něco mít?!“

Tvrdě odpověděl: „Ne. A jestli ji nedáte dohromady, tak vás zlikviduju.“

Ráno jsem se probudila na pokoji potratářek. Střídaly se jedna za druhou a pořád mlely pantem: „Konečně jsem se toho parchanta zbavila.“

Já bojovala o přežití poporodního uzlu a ony se dítěte vzdaly.

Po dlouhých čtrnácti dnech jsem zatukala na skleněné dveře u nedonošenců. Ale to sklo vypadalo jinak, jako by celé zářilo. Viděla jsem paní primářku, jak běží s úsměvem ke dveřím.

Vykoukla a řekla: „Je to dobrý, cucá si palec.“

Od té doby jsem měla v inkubátoru nenasytné hubené dítě, ležící jen na břiše s vystrčenou prdelkou namazanou zeleně. Nenasytné dítě, kterému sestřičky dopřávaly víc, než směly, protože pořád křičelo hladem. Konečně jsem ten křik slyšela, zněl velkým odhodláním a nadějí do života. Trvalo dlouho, než měl dvě kila třicet, aby mohl jít domů. Když jsem si pro něj přišla, všechno malé oblečení mu bylo velké. Čepička zapadla až přes hnědé oči. Krajková bledě modrá zavinovačka byla k ničemu. Musela jsem vzít péřový polštář a sbalit ho do něj jako balík s mašlí.

Odnesla jsem ho do taxíku.

Můj táta mě přivítal v novém bytě a odešel. Potom se přiznal, že neunesl tu tíhu malé housenky a nechtěl přede mnou brečet. Osudu jsem nakopala prdel.

Krmila jsem každé dvě hodiny, neustále s ním cvičila a divila jsem se, co všechno to jeho tělíčko vydrží.

Po roce mi neurolog řekl: „Je vidět, že jste ho dobře vycvičila.“

Na prosévací zkoušce z geografie mi pan docent, než mě vyhodil, řekl: „To vypadá, že nečtete noviny, neposloucháte rádio ani televizi.“

Zvolila jsem syna.

Můj malý synek usoudil, že potřebuji jiného kapitána.

Vždy, když nový kapitán přišel na návštěvu, syn běžel automaticky do lednice a táhl v ručičkách velkou becherovku a tak dlouho ji nosil, až ho ukecal.

Práce a syn, to dohromady moc nešlo. Ráno jsem tahala syna s sebou do práce. Zapsala jsem se a zmizela do školky. Nešlo to napořád. Zůstala jsem doma, práci mi vozili. A já zase vozila syna do školky pro neslyšící. Starou Octavií. Denně s brekem při vyzvedávání. Učitelky nezvládaly jeho hyperaktivitu, pořád vyžadovaly zklidnění. Mně pro syna předepisovali nové a nové léky, jako by testovali králíka. Poslední prášek. Reakce byla opačná. Měl velké křeče, mezi nimi se vždy probral a usilovně brečel. Hnali jsme do nemocnice a od té doby jsem léky odmítala. Zrušila jsem práci a šla uklízet panelák naproti.

První sních mě donutil k pláči. Byl těžký, mokrý a lepil se na hrablo. Navíc nějaký pan otevřel okno se slovy: „Nedělejte kravál, chceme spát.“ Jenomže já jsem měla povinnost uklízet sních v pět ráno, jinak by mě vyhodili.

Říkali, že syn je nevzdělatelné dítě, ale měla jsem štěstí. Pan primář uklidil syna do školy pro neslyšící, kde se všechny

hendikepy ztratily. Navíc bylo jen osm dětí ve třídě a učitelka mi denně dávala rady, co zlepšit. Jenže kvůli jeho poruše krátkodobé paměti jsem ho večer naučila básničku a ráno ji nevěděl.

Chodili jsme k šesti doktorům za měsíc, byl i na diagnostickém pobytu na psychiatrii v nemocnici. Pokaždé, když jsem směla na návštěvu, usedavě plakal a držel mě za ruku, protože chtěl domů. Nejraději měl foniatra. Nenosil bílý plášť a měl spoustu autíček.

Neznala jsem večerní čtení pohádek, objímání, pusinkování. Zнала jsem jen neustálé učení formou hry, které jsem vymýšlela, aby měl pocit, že si hrajeme. Nejhorší bylo, že jsem trpěla nejen já s dítětem, ale trpělo to dítě. Syn má celý život strach, co bude, až jednou zůstane sám.

Ještě v kočárku miloval kůrky od chleba. Nějaká paní na ulici mi řekla: „To mu nemůžete dát rohlík?“

Celý život neustále narážel do zdi. Stačilo jen, když se ho někdo na ulici zeptal: „Nevíš, kolik je hodin?“

Cvok 1

Říkám potichu v posteli do telefonu: „Člověče, já mám asi deprese.“

A kamarádka: „Já taky.“

Tři měsíce jsem lítala po doktorech. Měla jsem velké psychosomatické bolesti, pořád jsem hubla, až jsem měla čtyřicet dva kilo i s postelí. Doktorka mi říkala: „Ještě zhubnete kilo a budete po smrti, musíte jíst.“

Posílala mě pro jistotu na různá vyšetření a to byl pro mě problém. Nejenom jet autem, ale vstoupit do vestibulu polikliniky, cítit ten zápach dezinfekce. Potkávat lidi na schodech, čekat ve frontě tři hodiny na vyšetření. Když mě poslala na vyšetření do laboratoře, měla jsem mít s sebou čaj a mělo to trvat celý den. V noci jsem nespala, pořád se mi to honilo hlavou. Ráno jsem to vzdala.

Kapitán mi vařil ovesnou kaši, já do ní jenom dloubla, jednu lžičku a dost. Doktorka mě chtěla poslat na psychiatrii, já jsem nemohla. Kapitánovi na urgentu řekli: „Teď vás to neohrožuje na životě, ale při záchvatu musíte být do třiceti minut u nás v nemocnici.“

Nám trvalo jenom třicet minut vyndat auto z garáže. Hlídala jsem pořád, aby někdo nezastavil před garáží. Když jsem to prošvihla, obíhala jsem sousedy, jestli neví, čím auto to je. To čekání mě vyčerpalo. Ke všemu se doma všechno rozbíjelo, včetně čerpadla ve vrtu. Bez vody jsme nemohli být.

Druhý den přijel elektrikář. Pěkný vysoký chlap v maskáčích, nohy mu koukaly z bermud, přestože byla zima. Ksicht

ošlehaný větrem, dlouhé bílé vlasy. Z úsměvu mu trčely zuby, ale některé chyběly. Díval se na mých čtyřicet dva kilo živé váhy a kroutil hlavou. Pomáhala jsem mu těch čtyřicet metrů kabelů vytáhnout na světlo a pořád jsem mlela, že za dva dny se kapitán musí vykoupat, protože jde na operaci. Vůbec mě nenapadlo, že by se mohl vykoupat někde jinde. Když si elektrikář dával kafe, nervózně jsem pobíhala po zahradě. On nemrknul okem, nic nekomentoval. Jen pokukoval po manželovi a po mě, jak jsem přecházela sem a tam.

Když jsem konečně přišla k paní doktorce na kontrolu, neuměla jsem zavolat kapitána, který čekal v autě, protože po operaci ještě musel být opatrný. Doběhla pro něj a já pořád mlela: „On sem netrefí, neví, kde to je.“ Doktorka mě uklidňovala, že on to zvládne.

Poslala mě do Bohnic, v autě jsem v atace dýchala jako pes. Nechali mě ve tmě tři dny pořádně vyspat. Jen v polospánku jsem cítila ten cvrkot pečujících sester, šumících přístrojů. Zoufalé výkřiky spoluležících: „Já chci své příbuzný. Kde mám své příbuzný?“

Potom mě dali na obrovský pokoj. Mohla jsem se sama osprchovat, chodit, rozkoukat se. Okolo samá mladá děvčata. Právní koncipientka, krásná chytrá blondýnka, která neustále mluvila v němčině. Radila právně celému patru.

Maminka malých dvojčátek, zdravotní sestřička, která už tu tíhu života neunesla.

Maminka s dítětem, samoživitelka. Pořád volala svému partnerovi. Ženatý a bohatý kretén, který neměl o svého syna ani trochu zájmu. Když ji propustili, přišla nám syna ukázat.

Manažerka. Měla samé návštěvy mladých kluků v kravatách. Vždy s kytkou v ruce.

Šestnáctileté děvče, které doma ani nevylezlo z postele, jak se bálo života. Chrápala jako horník. Celé oddělení bylo na nohou. Pokaždé ji sice odvezli do tunelu v Krči, ale ona už předem věděla, že tam nevleze. Nakonec spala sama v malém pokoji, ale to chrápání se stejně rozléhalo tichou chodbou.

Prostitutka, neustále v noci telefonovala klientům, ale mobil v ruce neměla.

Každý den jsme cvičily, ale moc nám to nešlo, protože jsme měly silné léky. Tak jsme pořád padaly na zem, ale dokonce jsme se tomu dokázaly zasmát. Malovaly jsme obrázky, většinou nebylo poznat, co to je. Při pletení a háčkování to byl horor trefit se do dírky. Pořád jsme byly ulepené od lepidla, jak jsme dělaly výrobky.

Pro mě ze začátku byla nejhorší společná sezení psychologa. Otázky na tělo a mně se o tom nechtělo mluvit. Kolikrát jsem byla i naštvaná, protože mi říkali, že se všechno netočí kolem mého syna. Já jsem to nechápala. Po čase jsem uměla nahlas přede všemi mluvit a to svěřování mi pomohlo. Ale ten pocit viny a selhání ve mně pořád zůstával.

Starala se o nás sociální pracovnice, která za nás všechno vyřizovala. Mohly jsme i pomáhat s úklidem nebo v kuchyni, na co si kdo troufnul.

Viděla jsem v kuchyni tu paní, co křičela potmě „Kde mám své příbuzný!“, čilou jako rybičku. Řekli mi: „To je naše Emilka. Nikdo ji doma nechce, je tady už dlouho a pracuje v kuchyni.“

K dispozici jsme měly malý uzavřený výběh. Pár metrů čtverečních. Děvčata tam postávala s kafem bojlerákem a cigárkem. Dávaly jsme se na televizi, ale vůbec jsem nevnímala, co tam říkali. Hrály jsme karty, které jsem nedokázala rozlišit. Pro mě to

Autorka publikuje na blogu

[https://medium.seznam.cz/autor/
wlasakova-lenka-35609](https://medium.seznam.cz/autor/wlasakova-lenka-35609)

médium.cz

MOJE SLEDOVÁNÍ

Médium.cz » Wlasáková Lenka

Wlasáková Lenka

